Al X-lea CONGRES

PE MAGISTRALELE SOCIALISMULUI

TEZAURUL de la Porțile de Fier

În septembrie 1964, Dunărea mai era încă în preajma Porților de Fier un fluviu cu albia lată de 1 km, identic cu el însuși, cel de acum o sută, o mie, sau mai multe mii de ani. Nu presimțea nimic, cufundată într-un destin neclintit, venit din ere îndepărtate unde pînă și gîndul răzbate anevoie. Acești aproape cinci ani cîți au trecut de-atunci au adus transformări cu dimensiuni de geneză, numai că ele s-au petrecut cu o viteză de mii de ori mai mare decît cele cunoscute pe scara timpului geologic. Dunărea își amintește poate cum pe malurile ei au apărut oameni și mașini, mii de oameni și mii de mașini. Așa a început înfruntarea dintre ea și voința omenească. Dunărea își va aminti poate cum au început să-i fie zmulse treptat o parte din pămînturile peste care dintotdeauna își purtase apele, cum albia ei se îngusta treptat, cum în coasta ei camenii au înfipt niște pinteni uriași de beton și oțel. Își amintește cum a început să semene cu o uriașă clepsidră

Angajamente suplimentare în cinstea celui de al X-lea Congres și a celei de a XXV-a aniversări a eliberării patriei

La Porțile de Fier se vor realiza anul acesta economii în valoare de 38,7 milioane lei, față de 18,7 milioane cît era prevăzut inițial. Din această sumă, 33,7 milioane lei vor fi economisiți pînă la deschiderea lucrărilor Congresului.

lichidă, cum dintr-o bună zi apele ei obișnuite cu vechea albie de 1000 m s-au trezit înghesuite, galopînd cu viteza torenților de munte, într-un culoar de peste trei ori mai mic.

Mai mult decît Dunărea, își amintesc oamenii. Acei oameni care muncesc pe șantierul de la Porțile de Fier din prima zi, sau de mai tîrziu, veniți acolo după ce ridicaseră barajele de la Bicaz sau Argeș, ori descinseseră în lumea șantierelor din sate îndepărtate, din săli de clasă sau din amfiteatre. Era nevoie, pe o distanță de cîțiva kilometri, de aproape 350 de m din albia Dunării. Pe această suprafață urma să fie construită ecluza românească și cele 6 agregate ale hidrocentralei. Curînd începu lupta cu apele pentru amenajarea batardoului de pe malul românesc, a pintenului acela de beton și oțel înfipt în coasta Dunării. Inginerul Dan Predoiu aducea de la Galați prima platformă autoridicătoare cu ajutorul căreia a început strangularea fluviului. Apa era adîncă de 11 m, curgea iute, nicăieri nu se mai lucrase la noi în atari condiții, dar celule de înaintare apăreau una cîte una ridicate din beton, oțel, pricepere, curaj și eroism. 33 de zile trebuia să dureze montarea unei celule, așa prevedea o documentare științifică, dar oamenii au început să le dea gata numai în 13, ne spune Vasile Filip, maistru în zona batardoului.

Cum au influențat necesitățile lucrării de la Porțile de Fier dezvoltarea industriei naționale?

Pentru a satisface exigențele de ordin calitativ și cantitativ ale proiectului, anumite zone ale industriei românești au trebuit să fie reutilate, reprofilate, extinse.

Astfel, au luat naștere:

Uzina de utilaj greu de la București.

O hală specială pentru construcția de rotoare la U.C.M. Reșița.

O hală specială pentru construcția de transformatoare la Electroputere Craiova.

Cînd îi întrebi despre zilele acelea, îți răspund zîmbind că a fost greu, dar zîmbetul și laconismul lor te împiedică să realizezi dramatismul încleștării. Cît de greu a fost să împingi Dunărea, cu aproape 350 de m, să escavezi aproape 10 milioane de m³ de pămînt și peste 1 milion de m³ de stîncă, numai acești oameni cu trăsături aspre de arșită, de frig, de vînt, de oboseală și de încordare știu. Dar nu-ți spun decît că a fost greu și zîmbesc cu modestie neprefăcută, lăsînd parcă peisajul și lucrurile să vorbească. Nu ți se pare deajuns. Tu ai vrea să auzi povestea acestor cinci ani, întîmplările ei extraordinare, momentele ei de cumpănă, numele și faptele tuturor celor ce-au trăit aici zile și nopți hotărîtoare pentru atîtea destine, dar nu găsești pe nimeni să ți-o spună. Poate au un consemn de sobrietate, poate au uitat multe din cîte au fost, poate n-au timp să-și amintească, poate îi pasionează atît de mult ce fac azi și ce vor face mîine, poate nu-și mai dau seama că trăiesc și muncesc în zona extraordinarului, ericum, ceva din toate astea îi determină să evite deocamdată retrospective revelatoare.

Unicate mondiale la Porțile de Fier

- **Toate dimensiunile ecluzei reprezintă recorduri mondiale. Există una doar ceva mai mică (ecluza John Day-din, Statele Unite), restul fiind cu mult reduse.**
- **Portul din aval (600 m x 100 m), un fel de lac liniștit cu o suprafață de 60 000 m², va fi cea mai mare construcție de acest gen.**
- **Vor fi instalate cele mai mari hidroturbine de tip Kaplan din lume (178 megavați). Numai paletele în care va izbi apa cîntăresc 22 tone fiecare.**
- **Vor fi utilizate cele mai mari generatoare tip „umbrelă" realizate pînă acum.**

Privim ecluza de pe peretele ei dinspre apă. Aceasta are 7 m grosime și o înălțime în dreptul capului intermediar de 96 m. Privim parcă de pe terasa unui imaginar bloc cu 32 de etaje. Oamenii care lucrează acolo jos par niște miniaturi și tot așa ne văd și ei cînd privesc încoace. E un hău cu geometrie riguroasă această primă ecluză românească navigabilă. Are două trepte, două compartimente, de cîte 310 m lungime fiecare, o lățime liberă de 34 de m și trei porți de legendă construite în șantierele navale de la Galați. Prima, cea din aval, e o uriașă perdea de oțel înaltă de 29 m. Cîntărește 900 de tone. Rabelais ar fi zis despre ea că e potrivită pentru universul fabulos al lui Gargantua. Se va deschide și închide zilnic de 20 de ori, iar operațiunea va dura numai 3,5 minute. Celelalte două sînt glisante, despărțite în jumătăți care vor aluneca în sus și-n jos ca să facă loc vaselor să treacă printre ele. Are fiecare cîte 1000 de tone. Uzina din Galați va livra porți identice și pentru ecluza de pe malul iugoslav. Supradimensiunile tulburătoare, uimesc, încîntă. Porțile acestea colosale vor fi mișcate de către niște servomotoare de 84 de tone, cîte două de fiecare parte, fabricate la Reșița. Apa va intra și va ieși din ecluză prin trei galerii subterane, iar operațiunea de ecluzare va dura numai o oră, timp în care un convoi de 9 șlepuri va putea ajunge din portul amonte în portul aval.

În dreptul porților intermediare se înalță silueta turnului de control. Ecluza va funcționa pe bază de autocomandă și automatizare și va fi dotată cu o stație proprie de televiziune, care va permite observarea continuă a poziției vaselor. În prezent, se face toaleta uriașului pat de ape. În el vor încăpea 460.000 m³ de apă, cam tot atît cît ar conține 110 bazine de înot olimpice așezate cap la cap. În curînd, vor începe aici probele hidraulice.

Plouă mărunt, dar în jur toată lumea își vede de treabă. Cînd se mai întețește, ne adăpostim pentru cîteva minute în cabina lui Gheorghe Simion. E din Isaccea și are 36 de ani. Traseul maturității lui a început cînd avea 19 ani, la Bicaz. A continuat la Argeș și acum la Porțile de Fier.

— Avem, de mult, o echipă de lucru strîns unită. Cînd terminăm pe un șantier mergem cu toții în altă parte.

— Cum se asigură și se menține înalta calificare cerută de ținuta științifică a unui asemenea șantier?

— Oamenii se califică și participă periodic la cursuri de perfecționare. Citim reviste de profil, schimbăm idei în ședințele de lucru, ascultăm pe cei întorși de la specializare sau documentare. Închiderea Dunării n-a început încă, dar din vara trecută și pînă acum am participat la trei simpozioane dedicate acestei teme, la care au fost invitați specialiști din toată țara.

Se lucrează la montarea turbinelor. Se văd acolo jos niște țesături de oțel complicate și dese ca desenul unui covor persan, sau ca viziunea unui pictor abstracționist. O explozie de linii și de cercuri teribile, aventuri ale liniei și cercului. Printre aceste uriașe pînze de păianjen migălesc oameni, obligați să lucreze uneori în poziții ce țin de balet sau de acrobație. Directivele Congresului al IX-lea al partidului prevedeau ca în 1970 să fie dată în funcțiune prima turbină, din cele șase cîte vor fi. Dar oamenii, împinși de niște resorturi intime, născute dintr-o adeziune organică față de perspectivele țării, au imprimat muncii lor un ritm și mai alert, astfel încît în anul viitor vor fi terminate TREI hidroagregate, în loc de UNUL. În 1971 vor intra în funcțiune și celelalte, astfel, încît, în final, hidrocentrala de la Porțile de Fier va avea o putere instalată de 6 ori mai mare decît Bicazul, cu o producție de energie de 25 de ori mai mare decît hidrocentrala de pe valea Bistriței.

Stadiul lucrărilor de pe șantierul Porțile de Fier au atins apogeul interesului. Apele fluviului vor intra curînd în ecluză. Apoi, în primele zile ale lunii august se va începe bararea cursului Dunării.

Va fi o secvență de antologie a științei hidrotehnice. Armata de constructori de la Porți se gîndește de pe acum la ziua aceea, cu emoția rezervată marilor temerari. Se știe că totul va merge bine, că spiritul de prevedere a anulat posibilitatea oricărei eventuale neconcordanțe, că verificările repetate au cercetat evenimentul în toate alternativele, și cu toate acestea înfrigurarea se simte. Ea se naște din ineditul și anvergura operațiunii. Literatura de specialitate mondială nu cunoaște alt episod similar. Să barezi un fluviu cu asemenea adîncime, debit și viteză, să-i oprești și să-i deviezi cursul, să sistezi circulația obișnuită, iată condiții în care nimeni n-a mai fost nevoit pînă acum să acționeze.

Se lucrează cu asiduitate la podul fix. Pare spinarea unui șarpe uriaș, ondulat și năpustit peste Dunăre. Dedesubtul său apele se rostogolesc furioase cu 5 m/sec și vor parcă să zmulgă pilonii semeți, înfipți în stînca din adîncuri. Un vînt înnebunit de dorul spațiilor largi se aruncă cu voluptate peste oameni, peste mașini și peste turmele de nori negri coborîte foarte jos.

Aici l-am întîlnit pe inginerul Laurențiu Țurcanu, absolvent de 3 ani și în vîrstă de numai 27.

— Fiindcă ați venit la Porți direct din facultate, v-aș întreba ce transformări pe plan uman determină șantierul?

— Decisive. Ori te adaptezi la ritmul și la solicitările muncii de aici, ori pleci. Au fost oameni care s-au dus în altă parte după un timp. Dar, cei ce-au depășit criza de adaptare, rămînînd, au acumulat un adevărat capital moral și profesional pentru toată viața.

— Ați cunoscut momente de deprimare?

— Da. Uneori nu-ți merge treaba.

— Acum sînteți în totalitate echilibrat și satisfăcut?

— Mai am o singură nemulțumire. Uneori, noi, inginerii, facem prea mult lucru de rutină. Ar trebui să se efectueze mai multă muncă de creație și aici pe șantier, nu numai în birourile proiectanților. Orientarea actuală spre calificarea de subingineri este foarte bună. Ei vor prelua o parte din atribuțiile noastre, lăsîndu-ne timp pentru gîndire, pentru sinteze și activitate de concepție. Poate organizarea unui viitor șantier va include această idee.

Cînd podul fix va fi terminat, va începe asaltul pentru oprirea și devierea Dunării. Există undeva în apropiere o pădure de siluete bizare, forme la care natura nu s-a gîndit niciodată, de beton armat, ce cîntăresc 25 de tone fiecare. Sînt stabilopozii. Populația aceasta ciudată așteaptă ziua H, cînd va fi prăvălită de pe podul fix, împreună cu blocuri de morfologie aparte, ca să închidă drumul apelor. Va fi un spectacol grav, amestec de știință și mitologie. Necesitățile de documentare curentă, cu tot ce este de prim rang în hidrotehnica mondială, au făcut pe numeroși specialiști străini să-și manifeste dorința de a fi prezenți la Porțile de Fier în ziua H.

Prin realizarea închiderii cursului Dunării apele vor fi deviate spre malul iugoslav. Se va crea un spațiu protejat din amonte și aval pe care se va ridica barajul deversor, cu o înălțime și lățime maximă de 55,5 m, respectiv 46 m, și lung de 440 m. Barajul central, împreună cu cele laterale, vor determina apariția unui lac de acumulare pe o distanță de aproximativ 250 km. Deci, creșterea apelor se va resimți pînă la Belgrad.

★

Constructorii de la Porțile de Fier sînt foarte sensibili la deliciile sportului. Acest fapt ni l-a mărturisit Nicolae Lupu, președintele Consiliului sindical, cel care ne-a condus cu extremă gentilețe timp de o zi și jumătate prin labirintul șantierului. „Vîrsta oamenilor (cîteva mii de tineri) ne obligă să organizăm o vie activitate sportivă. S-au creat toate condițiile și se practică volei, handbal, tenis de masă, popice, șah și (cum s-ar putea altfel!) fotbal. Competițiile ad-hoc, organizate între echipe de șantiere sau de loturi, au ceva din farmecul adevăratelor derbiuri. Avem și un parc cultural-sportiv unde programele duminicale cuprind numeroase posibilități de recreare prin exercițiu muscular distractiv. Oamenii noștri sînt, de asemenea, mari amatori de drumeție și mulți dintre ei fac la sfîrșit de săptămînă excursii prelungite. Voi reveni la fotbal. Știți că șantierul nostru are o echipă în divizia C, Energetica. Nu cred că vă puteți imagina cît este de iubită. Se observă cum pasiunea aceasta a devenit un numitor comun, care creează o sudură și mai accentuată între oameni. Cînd lucrarea de aici va fi gata, cînd oamenii vor demonta macaralele pregătindu-se pentru plecarea pe un alt șantier, cred că vor lua cu ei și echipa de fotbal, fiindcă — au obiceiul să spună — cînd te muți trebuie să ei cu tine tot ce ți-e drag".

★

Iată punctele de convergență ale tuturor gîndurilor și energiilor celor 11 000 de muncitori, tehnicieni și ingineri care lucrează în flux continuu la Porțile de Fier, desființînd limita dintre zi și noapte.

Mii de biografii contemporane, de existențe înnobilate prin munca desfășurată pe marele șantier care este țara.

Oameni grupați pentru cîțiva ani într-o familie bazată pe mari idealuri sociale. Oameni care în puținul lor timp liber întorc paginile cărților, fac excursii, se adună în jurul unei mingi de fotbal cu o disponibilitate copilărească, avizi de frumos, de spectacol și de informare multilaterală.

Sînt oameni asemănători cu cei de pe toate marile șantiere ale patriei, uniți între ei prin punți de conștiință partinică.

Romulus BALABAN

Lucrarea finită va însemna:

Aproape 3 000 000 m³ betoane
450 000 tone ciment.
120 000 tone oțel-beton.
55 000 tone echipament hidromecanic.
40 000 m³ material lemnos.
30 000 tone confecții metalice.
O cantitate imensă de inteligență — energie umană, putere creatoare și dăruire patriotică.

Simbioza competenței cu tinerețea

După calcule aproximative, peste 65 la sută din specialiștii (ingineri, tehnicieni și maiștri) care lucrează pe șantierul de la Porțile de Fier au în jurul vîrstei de 35 de ani. Pildă de maturitate profesională, de experiență și înaltă responsabilitate civică.

Recorduri și premiere în concepție și construcție

- **Lucrare unică într-un fluviu care curge cu o asemenea viteză.**
- **Potențial hidroenergetic foarte mare, de aceea costul lucrării se va amortiza foarte repede (în maximum 4 ani).**
- **Termen de montare a unei macarale de 400 tone: 24 de zile, în loc de 97 cît prevăd normele tehnice oficiale.**
- **Prima platformă autoridicătoare ancorată la noi.**
- **Întreg echipamentul hidromecanic de mare complexitate a fost fabricat în țară (U.C.M. Reșița, U.C.M.M.A. Bocșa, Combinatul de cauciuc Jilava, Uzina de pompe București etc.).**

AGENDĂ COMPETIȚIONALĂ

Apropierea celor două mari evenimente, al X-lea Congres al partidului și cea de a XXV-a aniversare a eliberării patriei, este marcată de sportivi prin organizarea a numeroase concursuri.

ÎNTRECERI ÎNTRE CHIMIȘTI

Aflată la prima ediție, „Cupa chimistul" reunește pe cei mai buni sportivi ai celor două combinate chimice din județul Mureș. În program figurează concursuri de volei, handbal, fotbal, tenis de masă, popice și atletism. Confruntările au loc tur-retur. Iată cîteva rezultate înregistrate în prima parte a competiției: fotbal, Tg. Mureș — Tîrnăveni 1—3; volei, Tg. Mureș — Tîrnăveni 0—3; handbal, Tg. Mureș — Tîrnăveni 18—13; popice, Tg. Mureș — Tîrnăveni 746—1089 p.d.

Returul acestor întîlniri va avea loc azi și mîine pe terenurile din Tîrnăveni.

S. ALBU, coresp.

„CUPA ELIBERĂRII"

Atleții, voleibaliștii, handbaliștii și alți tineri sportivi din Vaslui își disputa întîietatea în prima etapă a „Cupei Eliberării". Învingătorii se vor califica în finalele competiției, programate să se desfășoare în preajma zilei Eliberării.

CONCURS DE MOTOCICLISM CU OBSTACOLE

Printre alte concursuri, în programul competițional dedicat celui de al X-lea Congres al partidului și zilei de 23 August figurează și o întrecere de motociclism. Este vorba de o reuniune care va avea loc în ziua de 17 august pe fostul stadion al orașului, Vaslui, unde alergători din București, Ploiești, Cîmpina și din alte centre vor lua parte la un concurs de obstacole.

40 DE ECHIPE ÎN ÎNTRECERI

Orașul Tulcea găzduiește, în aceste zile, o mare competiție dotată cu „CUPA ELIBERĂRII". Întrecerea, rezervată tinerilor, se bucură de un frumos succes, ea reunind la start nu mai puțin de 40 DE ECHIPE. Înscrierile cele mai multe au fost consemnate la fotbal, handbal, tenis de masă și, fiind vorba de un oraș al Deltei, firește la caiac-canoe.

„CUPA SATELOR"

Ieri, pe stadionul Olimpia din șoseaua Vitan, au început tradiționalele întreceri dotate cu trofeul **„Cupa Satelor"**. La această ediție ce se desfășoară în cinstea aniversării iau parte numeroși tineri și tinere, reprezentativele sportive ale comunelor subordonate municipiului București. Competiția, organizată sub egida U.T.C., se bucură de un frumos succes.

REUNIUNI PUGILISTICE

PRINTRE competițiile sportive pe care clubul sportiv din Baia Mare le organizează în întîmpinarea celui de al X-lea Congres al partidului se numără și întrecerile rezervate tinerilor boxeri. Astfel, într-un prim meci, formația din Baia Mare a evoluat în compania sportivilor de la Motorul Arad. După o gală de bun nivel tehnic, arădenii au reușit să cîștige întîlnirea cu scorul de 12—6. Revanșa a avut loc zilele trecute la Baia Mare, unde învingători au fost băimărenii. Scor final: 17—3.

V. SĂSĂRANU, coresp.

O ENTUZIASTĂ COMPETIȚIE AMICALĂ

INIȚIATĂ în întîmpinarea celui de al X-lea Congres al partidului, reuniunea de box organizată de asociația sportivă Voința Ploiești a atras în jurul „careului magic" un numeros și entuziast public. Formațiile participante: A.S. Voința Ploiești — C. S. Măcin. Scor final: 16—4 în favoarea sportivilor ploieșteni.

Cei 20 de pugiliști care au urcat treptele ringului au furnizat meciuri deosebit de atractive, de un bun nivel tehnic. Cîțiva dintre învingători: Traian Toma, Nicolae Panait, Alexandru Matei (Voința Ploiești), Ștefan Udroiu (C. S. Măcin).

GH. APOSTOLESCU, coresp.

1944 • FILE DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC • 1964

Vom încerca, începînd cu acest număr al ziarului, să prezentăm cititorilor noștri o retrospectivă a sportului românesc de-a lungul celor 25 de ani care se împlinesc curînd de la momentul istoric al Eliberării.

Imagini dintr-un sfert de veac glorios, străbătut de poporul nostru în cadențe repezi, un pătrar de secol în care fiecare zi rămîne memorabilă prin ceva, toate la un loc alcătuind o cronică în basorelief.

În ea, și nu la locul din urmă, se află încrustat STADIONUL, pentru că sportul reprezintă unul din atributele oricărei civilizații moderne, este aliatul de preț al omului în năzuința lui spre desăvîrșire, spre perfecțiune.

Prima secvență a acestui documentar ne va duce cu aproape 25 de ani în urmă, în acele zile și nopți incandescente, cînd Partidul Comunist Român, inițiatorul și organizatorul actului măreț de la 23 August, trecîndu-și cu strălucire examenul maturității depline, afirmîndu-se ca singura forță capabilă să conducă spre izbîndă destinele poporului, deși aflat în viltoarea unor evenimente epocale, nu a omis dintre multiplele sale preocupări problema educației fizice.

Transcriem mai jos, în acest capitol întîi, amintirile tovarășului TUDOR VASILE, unul dintre vechii activiști sportivi din România, astăzi președintele Consiliului municipal—București — pentru educație fizică și sport, amintiri din vremea cînd s-a plămădit prima organizație sportivă democrată.

(I) ÎNCEPUTUL

Încă din primele zile ale existenței sale, Partidul Comunist Român a acordat exercițiilor fizice un rol însemnat, situîndu-le în rîndul mijloacelor de educație multilaterală a tineretului, a privit sportul cu grijă deosebită, încredințînd stadionului ceva din misiunea nobilă a șlefuirii trupurilor viguroase și a formării caracterelor tari.

Chiar și în cele mai grele, mai frămîntate, perioade, în anii ilegalității, ai prigoanei fasciste, comuniștii nu uitaseră exercițiul fizic, l-au ocrotit cu gînd și faptă, s-au ostenit spre a-l face prietenul tînărului muncitor, împotrivindu-se încercărilor burgheziei de a transforma mișcarea sportivă într-un mijloc de discriminare, de exploatare.

În domeniul sportului, Partidul Comunist Român, profund fidel învățăturii marxist-leniniste, avea o viziune amplă, privind această activitate ca INDISPENSABILĂ, asimilînd-o unui act de cultură, unui mijloc de progres.

Chiar și în ilegalitate, partidul și-a desfășurat activitatea într-o serie de cluburi sportive legale, și-a îndeplinit rolul de îndrumător și de educator, pentru a ține mereu vie flacăra revoluției în inima și conștiința tineretului.

Organizația „Prietenii Naturii" (1924), condusă de către partid, reușise, în numai cinci ani de existență, să strîngă în rîndurile sale mii de tineri muncitori. Multe cluburi sportive muncitorești au luat ființă din inițiativa partidului, altele — deși conduse de patronat — cuprindeau în rîndurile lor comuniști, care desfășurau o activitate politică.

As aminti aci doar cîteva din aceste cluburi sportive în care s-a desfășurat munca de partid. La București — „Stăruința", „Energia", „Metaloglobus", „SET" și altele. În provincie — cu precădere cluburile C.F.R.-iste, Asociațiile muncitorești de educație fizică și sport, de la Brașov (B.M.T.E.), Arad (AMEFA), Timișoara (C.A.M.T.), Tg. Mureș, Stăruința — Oradea, în cluburile din Valea Jiului, la Clubul sportiv „Industria Linei" din Timișoara în cluburi din Ploiești, Galați și din alte orașe.

Majoritatea documentelor de partid în perioada dintre cele două războaie arată preocuparea pentru educație fizică și sport în rîndul maselor. Cele mai importante din acest punct de vedere mi se par a fi rezoluțiile celui de-al IV-lea (1928) și ale celui de al V-lea Congres (1932) al P.C.R., în care se arată, într-o formulare clară, obiectivele principale urmărite de partid în mișcarea sportivă în acea perioadă. Se spune în acele documente că sarcina comuniștilor și uteciștilor este să înființeze o ORGANIZAȚIE SPORTIVĂ CENTRALIZATĂ, CONDUSĂ DE PARTID, INDEPENDENTĂ DE BURGHEZIE, CU CARACTER DE CLASĂ, REVOLUȚIONARĂ. Desigur, pentru a educa și pentru a conduce tineretul sportiv în lupta pentru socialism, socotind aceasta o verigă importantă a întregii activități revoluționare.

În anii care au urmat acestor Congrese, ani de represiune și de război, sarcina nu a putut fi îndeplinită, dar ea n-a fost uitată nici o clipă. În primele zile după Eliberare, cînd se desfășoară o luptă pe viață și pe moarte pentru apărarea primelor clipe de libertate, pentru zdrobirea definitivă a fascismului, în viltoarea unor evenimente cruciale pentru națiune, de care depindea însăși ființa națională a poporului, conducerea de partid a pășit cu energie la transpunerea în viață a rezoluțiilor Congreselor al IV-lea și al V-lea și în domeniul sportului.

Un grup de inițiativă, alcătuit din cîțiva tovarăși, care au activat în sport și au avut legături cu partidul, a fost primit în ziua de 15 septembrie 1944 la sediul C.C. al P.C.R. (pe atunci în Aleea Alexandru) de către tovarășul Iosif Rangheț, încredințîndu-i-se sarcina importantă a inițierii unei organizații sportive democratice.

Vestea înființării noii organizații sportive a fost consemnată a doua zi în paginile ziarului „România Liberă", sub titlul „A LUAT FIINȚĂ ORGANIZAȚIA SPORTULUI POPULAR" (prescurtat, O.S.P.). Primul ei sediu a găsit adăpost într-o modestă casă de pe actuala stradă Alexandru Sahia, la nr. 38, de unde au pornit firele unei activități organizatorice vaste.

Din primele zile ale existenței O.S.P. au venit la noul sediu, urmînd cuvîntul partidului, zeci și zeci de sportivi, atașați cauzei clasei muncitoare, spre a primi îndrumări pentru înființarea unor organizații locale ale O.S.P. Foarte curînd au fost întemeiate Comisiile sportive ale C.G.M. (Confederația Generală a Muncii) și ale U.T.C. — fiecare acționînd în scopul organizării de cluburi sportive ale tineretului în fabrici, întreprinderi, școli, universități.

Noua generație a sportului românesc și-a dovedit încă de la primii ei pași devotamentul față de cauza partidului, față de sarcinile de luptă, de îndeplinirea cărora depindea în acele momente apărarea marilor cuceriri ale clasei muncitoare. Unități compuse din activiști și sportivi ai O.S.P. s-au alăturat, în multe orașe ale țării, forțelor patriotice pentru a participa, cu arma în mînă, la sprijinirea acțiunilor întreprinse de oamenii muncii, culminate cu marea demonstrație care a dus la înlăturarea guvernului reacționar și la instalarea primului guvern democrat-popular condus de dr. Petru Groza. În acel moment au fost larg deschise porțile afirmării și pentru noua mișcare sportivă. Dar nu trebuie crezut cumva că toate acestea s-au făcut lin, fără luptă, fără o rezistență acerbă din partea vechilor organizații sportive, aflate sub controlul unor elemente care au încercat să împiedice sau măcar să frîneze, consolidarea Organizației Sportului Popular. La acea dată, o bună parte a marilor cluburi sportive, majoritatea federațiilor, cît și U.F.S.R. (Uniunea Federațiilor Sportive din România) erau conduse de persoane ostile transformării revoluționare a mișcării sportive. Prevalîndu-se de legi și regulamente depășite de vreme, dar încă în vigoare, ele au încercat să folosească pozițiile deținute în conducerea oficială a sportului pentru a lupta împotriva O.S.P. și a organelor sale. S-a dat, deci, și în acest domeniu, o adevărată luptă de clasă, în care au învins — legic — forțele noi, conduse de partid. Și am văzut în scurt timp, răsărind în toate colțurile patriei noi organizații ale O.S.F., tot mai puternice, sprijinindu-se, în principal, pe cluburile sportive sindicale, ajunse încă în anul 1945 la impresionanta cifră de 800! Forța aceasta a copleșit, în scurt timp, cluburile sportive vechi, impunîndu-se categoric federațiilor. O.S.P., bazîndu-se pe forța reală, organizatorică și sportivă a unităților sale, a pășit energic la preluarea tuturor acestor federații și a luat în mînă destinele întregii mișcări sportive românești.

La 19 martie 1945 „ORGANIZAȚIA SPORTULUI POPULAR" a căpătat un ajutor puternic prin apariția ziarului „SPORTUL POPULAR", editat cu sprijinul direct al Editurii Partidului și care, de la primul său număr, a devenit purtătorul de cuvînt al noii mișcări sportive în lupta — nu o dată acerbă — ce s-a dat, și pe acest tărîm, pentru apărarea principiilor democratice în sport, cu organele de presă veninoase ale partidelor burgheze.

O manifestare impunătoare a forțelor noi ridicate de mișcarea sportivă condusă de partid a fost demonstrația oamenilor muncii de la 1 Mai 1945, primul 1 Mai liber din istoria patriei noastre. La ea a participat, pentru prima dată, o coloană de sportivi, compusă din peste 4 000 de tineri și tinere, care și-au exprimat cu entuziasm atașamentul față de partid, față de cauza clasei muncitoare. Asemenea demonstrații s-au desfășurat în acea zi în toate orașele patriei noastre.

Prima perioadă a luptei pentru organizarea noii mișcări sportive, în care s-au pus temeliile unei organizații centralizate, conduse de partid, s-a încheiat la 7 martie 1948, cînd guvernul democrat-popular, condus de dr. Petru Groza, desființează vechile organizații sportive și investește, printr-un decret, „Organizația Sportului Popular" ca singura însărcinată cu CONDUCEREA SPORTULUI DIN ȚARA NOASTRĂ.

În acest fel se deschide calea liberă dezvoltării mișcării sportive din România așa cum a dus, după cum se știe, la marile realizări ale anilor care au urmat.

Tudor VASILE